

ROMIATGE DIOCESÀ A MONTSERRAT AMB MOTIU DEL MIL·LENARI DEL MONESTIR BENEDICTÍ

Santuari de la Mare de Déu de Montserrat, 4-10-2025

Dissabte - setmana XXVI – I / Memòria litúrgica de Sant Francesc d'Assís

Hem pujat com a romeus a la muntanya santa per celebrar la missa als peus de la nostra patrona i senyora, la Mare de Déu de Montserrat. Hem vingut en aquest any en què el monestir de monjos benedictins celebra el mil·lenari de la seva fundació. Venim de diferents llocs de Catalunya, perquè sabem que la casa de la mare ho és sempre de tots els germans. Un gran nombre de persones de moltes parròquies del bisbat de Vic estem participant en el romiatge amb motiu del Mil·lenari de Montserrat. Volem unir-nos a l'acció de gràcies a Déu de tota la comunitat monàstica, encapçalada pel seu pare abat, i, al mateix temps, compartir la joia d'aquesta celebració, que ens parla de fe cristiana i de fidelitat. Han estat mil anys des d'aquell 1025 en què Oliba, com a abat del monestir de Santa Maria de Ripoll, fundava la petita comunitat de monjos de Santa Maria de Montserrat. Per aquesta raó —la relació amb Oliba, bisbe de Vic i abat de Ripoll— no podia mancar la presència de la nostra diòcesi en aquesta commemoració mil·lenària.

La meta de tot romeu és posar-se als peus de la Moreneta. De fet, quan fa temps que no pugem, tenim enyorança de veure-la, de tocar la seva imatge i de presentar-li el que duem al cor. Ara, en aquesta celebració eucarística, ens sentim privilegiats de ser on som. Per això no volem perdre ni un instant del que estem vivint, sabent que és un moment de gràcia intensa del Senyor. Ell sempre es dona sense mesura, com va fer a les noces de Canà de Galilea i al Calvari. En ambdues situacions Maria hi era amb la presència de dona atenta, donant-nos la seva indicació, referint-se al seu Fill: *Feu tot el que ell us digui* (Jn 2,5) i, al peu de la creu, rebent el testament de Jesús: *Dona, aquí tens el teu fill... Aquí tens la teva mare* (Jn 19,27). Per això acollim una vegada més Maria com la nostra mare —ens l'ha donada Jesús, per tal que la rebem en el nostre cor!— i volem estar atents al que el nostre Mestre ens diu, per ser més i més deixebles d'ell.

En l'evangeli que acabem d'escoltar hem vist com Jesús rebia amb alegria els deixebles que havia enviat a proclamar l'Evangeli de dos en dos. El Senyor irromp, ple de l'Esperit Sant, en pregària d'acció de gràcies: *Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i als entesos. Sí, Pare, així us ha plagut a vós* (Lc 10,21). Així és: Jesús dona gràcies per aquells que han rebut la Bona Nova, aquells que, com ha dit, són senzills. Deu ser que la saviesa arrogant no dona cabuda en el cor a la gratuïtat de l'amor misericordiós de Déu a favor dels homes. No oblidem que, com al principi de l'evangeli de Lluc, solament els qui tenen mirada de nen i cor de pobre poden obrir-se a la nova del Salvador, del Messies, del Senyor (cf. 2,12).

Som aquí, a la basílica del santuari de la Mare de Déu de Montserrat, amb la fe, curullada de confiança, en els nostres cors, escoltant com Jesús dona gràcies al seu Pare per la nostra fe en ell. En una societat d'increença, on moltes persones properes a nosaltres han

abandonat la fe cristiana o, com a mínim, deixen de transitar pels camins de la pregària i dels sacraments de l'Església; en aquesta societat, nosaltres professem la nostra fe cristiana, amb la certesa del que diu sant Joan en la seva primera carta: *La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món* (5,4), mentre li supliquem de perseverar sempre en la nostra creença, en el si de l'Església catòlica, i, al mateix temps, fer-nos missioners de Crist enmig de la nostra societat.

La fe en Crist és el fonament i la respiració d'aquesta comunitat de monjos benedictins, com ho ha estat en aquests mil anys de la seva història. La fe en el Déu trinitat és la que dona alè en la quotidianitat de la vida regular dels qui, seguint les petjades de sant Benet, volen lliurar-se del tot a Déu, cercant la llibertat dels fills de Déu, en el seguiment de Crist. *L'ora et labora*, amb l'accent del *lege* i *in communitate*, és el que resumeix el mil·lenari que celebra aquest monestir de Santa Maria de Montserrat, al qual ens unim tots nosaltres, des de les nostres parròquies i bisbats, associacions i confraries.

No puc deixar de fer una pinzellada sobre dues realitats que coincideixen en aquest dia 4 d'octubre. La primera és la Jornada Mundial del Migrant i Refugiat que se celebra avui i demà, per voluntat del sant pare Francesc i recollida per Lleó XIV. Els migrants que hi ha entre nosaltres, de diferents procedències, són signe d'esperança per a aquest país nostre, on aquesta virtut no es reflecteix gaire quan manquen com mai compromisos de futur en el matrimoni i la vida sacerdotal i religiosa, i on estem passant un hivern demogràfic, amb una mancança molt significativa de fills, que no assegura el relleu generacional. A més, hem de mirar sempre els migrants i refugiats amb la seva dignitat de persones i practicar el que ens diu la carta als cristians Hebreus: *No deixeu mai d'estimar-vos fraternalment ni d'acollir els forasters* (13,2). Lleó XIV, en el missatge per a aquesta jornada, afirma: «Els migrants i els refugiats catòlics poden esdevenir avui missioners d'esperança en els països que els acullen [...]. Amb el seu entusiasme espiritual i la seva vitalitat poden contribuir a revitalitzar comunitats eclesials endurides i cansades, en les quals avança amenaçadorament el desert espiritual. La seva presència ha de ser reconeguda i apreciada com una veritable benedicció divina.»

La segona pinzellada és que avui és la memòria de sant Francesc d'Assís. En la coincidència d'aquesta festa i la nostra estada en aquesta muntanya meravellosa, no puc deixar de fer referència al gran amor que tenia el *Poverello* d'Assís a totes les criatures a causa del Creador. Un dels seus primers biògrafs va escriure: «Anomenava "germà" o "germana" totes les criatures, descobrint d'una manera admirable i notòria els secrets de cadascuna. I això ho aconseguia perquè havia conquerit la llibertat de la glòria reservada als fills de Déu. Ara en el cel, oh bon Jesús, us proclama admirable amb els àngels, ell que en la terra predicava a totes les criatures que vós sou digne d'infinit amor» (Tomàs de Celano, *Vida primera*, XXIX, 80.81). Que sant Francesc, el germà universal, intercedeixi per la pau en aquests moments crucials, on sembla que la fraternitat universal s'oblida per altres interessos. Que regni la pau en tots els pobles de la terra i que tots nosaltres siguem artesans de pau desarmats i desarmants, d'aquells a qui Jesús diu: *Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills* (Mt 5,9).

Hem escoltat com Jesús deia als seus deixebles: *Alegreu-vos que els vostres noms estiguin escrits en el cel* (Lc 10,20). Que aquesta sigui, doncs, la nostra pregària, tot mirant nostra Senyora de Montserrat: que ella ens guiï cap al cel, com li cantem en el virolai, amb lletra de Mn. Jacint Verdaguer, fill de Folgueroles. Que Maria ens faci estimar la nostra terra, com pertoca a tot cristià, sabent que tenim la pàtria definitiva al cel, on veurem cara a cara a qui ara invoquem de cor a cor, la nostra mare i patrona. Que així sigui.